

κτλ. κτλ.) ἐν τέλει ἐτάφησαν ὑπὸ ταῦτα καὶ οἱ ἴδιοι»
 «Ἔστω ἡ μνήμη αὐτῶν εἰς αἰώνιον ἀνάθεμα.»

Μπαρμπούνης.

Υ. Γ. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἀναγινώσκω ἐν τῇ ἰταλικῇ ἡμερηίδι ὁ «Φαμφούλα» ὅτι δολοκλήρον τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τοῦ δήμου Ρόκκα—Σπινανέτι, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου εἰς δεσμὰ, κατηγορούμενον ἐπὶ διαφόροις ἐγκλήμασι, πλὴν ἀνθρωποκτονιῶν

Ὁ τρυφερὸς Δὸν Κισώτης.

Εἰς τὴν ἀπαράμιλλον γελοιογραφίαν τοῦ τρυφεροῦ Δὸν Κισώτου (Ν. Λεβίδου), ἣν ἐσκιαγράφησεν ὁ ἀριστοτέχνης κάλαμος τοῦ φίλου συνεργάτου μας κ. Κωνσταντίνου Ἱεροκλέους, δὲν τολμῶμεν ἡμεῖς οὔτε σκιὰς οὔτε γραμμὰς νὰ προσθέσωμεν. Ἄν καὶ δὲν ἀνέγνωμεν τὰ φλυαρήματα τοῦ καλοῦ παιδός, συμμεριζόμεθα καθ' ὅλα τὰ ὑπὸ Χεσμέ τοῦ Ἰμβρίου δι' αὐτὸν γραφέντα, καὶ τὸν διαβεβαιούμεν ὅτι ἂν δὲν θέλῃ νὰ τὰ ἔχῃ μετ' Χεσμέδες, ἐφ' ᾧ καὶ θὰ ἐδέσθῃ ἄχρι τοῦδε μετ' ἀγρυζίαν, πρὸς χάριν τοῦ εὐχαρίστως ἀναδεχόμεθα νὰ τὰ βάλῃ μετ' ἡμᾶς.

Καλεδῶν.

ΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

Ἠγάπησα πάντοτε τὰς ἐλδρομάς, ὡς ἐν τῶν δραστηριωτέρων φαρμάκων ἐναντίον τῆς μονοτονίας. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὅταν μένω ἐν Ἀθήναις ἐπιθυμῶ νὰ φύγω, καὶ ὅταν φεύγω ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανέλθω· ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀποτελεῖ τὴν εὐδαιμονίαν μου. Ἐπίσης, ὅταν πρωθυπουργῇ ὁ Κουμουνορος, θέλω νὰ ἐπανέλθῃ ὁ Τρικoupης· καὶ ὅταν ἐπανέρχεται ὁ τελευταῖος, ἀρχίζω νὰ ἐπιθυμῶ τὸν πρῶτον. Τὴν παρομοίωσιν ἡδυνάμην νὰ ἐπεκτείνω καὶ εἰς τὰς γυναῖκας· θὰ ἔλεγον ὅτι ἡ κατὰκτησις μιᾶς γενιᾶς τὸν πόθον τῆς ἄλλης· θὰ τὸ ἔλεγον, ἂν δὲν ἐφοβούμην σκηνὰς, ζηλοτυπίας καὶ ἀπιστίας· καὶ εἶμαι τόσο δειλὸς πρὸς τὰς γυναῖκας· οὐχ ἥσσαν σπεύδω νὰ ὑπομνήσω πρὸς ἐκείνην, ἣτις θὰ ἐδέχετο τὴν ὑπόμνησιν :

«Mais, Madame, après tout, je ne suis pas un ange».

Ἡ Σύρα ἦτο ὁ πρῶτος σταθμὸς μου. Ἀλλόκοτος νῆσος αὕτη ἡ Σύρα. Μετ' αὐτὴν δύναμις δύνασαι νὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ νὰ τὴν μισήσῃς. Ἐχει τόσο κομψὰς Συριανὰς· καὶ εἶναι τόσο ἀνοστοὶ τὰ ἄρρενα ἡμίση της. Εἶναι τόσο μαγικὴ ἡ θάλασσά της καὶ τόσο ἄτερπνος ἡ ξηρὰ της. Κουράζεσαι ὅταν ἀναβαίνῃς τοὺς ἀνηφόρους της· κουράζεσαι καὶ ὅταν πλανᾷσαι εἰς τὴν πλατεῖάν της. Αἶφνης τὴν νομίζεις ὅλην ἐξοχὴν καὶ μετ' ὀλίγον τὴν φαντάζεσαι ὅλην ἐν καφενεῖον. Πιστεύεις διὰ μίαν στιγμὴν, ὅταν τὸ πρῶτον ἐκβάλλῃς εἰς τὴν μαγικὴν θέσιν τῶν Βαπορίων της, ὅτι δύνασαι νὰ διέλθῃς ἐκεῖ βίον δολοκλήρον· καὶ μετὰ ταῦτα πείθῃσαι ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ διημερεύσῃς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Βλέπεις τῶρα τοὺς νεανίσκους της καθίδρους ἐξ ἐργασίας· καὶ ἄλλοτε καθίδρους ἐξ ἀργίας· τοὺς φαντάζεσαι πλήρεις ἐνεργείας καὶ τοὺς βλέπεις πλήρεις ρακῆς. Δύνασαι νὰ στοιχηματίσῃς ὅτι ἡ Σύρος εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῶν νήσων· καὶ

χάνεις τὸ στοιχημὰ σου, διότι ἡ Σύρα διατελεῖ ἐν παρακμῇ. Τὴν μακαρίζεις τῶρα διὰ τὸν Βαφειαδάκην της· καὶ στιγμὴν μετὰβάλλεις γνώμην, εὐχόμενος πρὸς χάριν της ἀλλαγὴν Δημάρχου. Κάλλιστος ὁ νέος ἀστυνόμος της σήμερον· αὐριο θ' ἀναγκασθῇ νὰ τὸν ἐλέγξῃς ὡς ἄπλοῦν τυμπανοκρούστην, περιοριζόμενον νὰ ἐκδίδῃ γελοίας περιοριστικὰς διατάξεις. Φαντάζεσαι ὅτι σήμερον θὰ διασκεδάσῃς καὶ κατακλιόμενος χαίρεις ὅτι δὲν ὑποκτόνησας ἀπὸ πληξίν.

Τί εἶναι ἡ Σύρα ;

Μία ἀπογεματιανή, ὅπου βλέπεις τὰ ὠραιότερα τῶν κερρασιῶν καὶ ἀκούεις τὰ σαχλότερα τῶν πραγμάτων.

Εἶσαι τόσο ὠραία ὡς ὑποστιγμή, ἀλλὰ καὶ τόσο σαχλὴ ὡς περίοδος βίου, ὦ Σύρα !

Ἄν ἡ πνευματώδης καλλονὴ τῶν γυναικῶν σου σκεπάζῃ μετ' ῥόδα τοὺς γυμνοὺς σου βράχους, ἀλλὰ τῶν ἀνδρῶν σου ἡ πνευματώδης μανία σὲ ἐξαντλεῖ καὶ σὲ μεταβάλλει εἰς κολοσσαῖον τσίπουρον, ὅπερ λέγεται Σύρα.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἔλεγεν ὅτι ἂν ὁ κόσμος τελειοποιηθῇ, γυναῖκες πλέον δὲν θὰ γεννῶνται· ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἂν ἡ Σύρα ἀναγεννηθῇ, ἄνδρας πλέον δὲν θὰ παράγῃ.

Ἐπάρχουσι καὶ ἐξαίρέσεις· ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶναι ἐξηρημένοι — ὄχι δυστυχῶς καὶ τῆς ἐπιστρατείας.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές).

Κρε—Κρε.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Ἐκ νεκρολογίας περὶ τοῦ ἐν Καλάμαις ἀποθανόντος ἱατροῦ Οἰκονομοπούλου, δημοσιευθείσης ἐν τῇ *Παλιγγενεσίᾳ*. Ὁ κ. δημάρχος ἐξ ὀνόματος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπήγγειλε ἀποχαιρετισμὸν ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἀρχίσας ὡς ἑξῆς :

«Κύριε (!) Οἰκονομόπουλε.»

Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἐτελείωσε μετ' αὐτοῦ τὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῇτε τὴν ἐκφράσιν τῆς ὑπολήψεως, μετ' ἧς διατελοῦμεν κλπ.

* *

Βοηθὸς ἄλεπτος στοιχηματίζει νὰ γευθῇ παρὰ τινι πλουσίῳ, ὑπὲρ τὸ δέον φιλαργύρῳ. Μεταβαίνει ὅθεν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος εἰς τὴν οἰκίαν τούτου καὶ ἀκούσας ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης γευματίζει, ἀρχίζει νὰ λέγῃ μεγαλοφώνως ὅτι λυπεῖται διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῆς ὥρας, ἀλλὰ καὶ φοβεῖται ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσκεψιν, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ βεβαίου κέρδους δεκακισχιλίων δραχμῶν. Ὁ φιλάργυρος ἀκούων ταῦτα παρουσιάζεται, τὸν προσκαλεῖ καὶ ὅπως μὴ περιμείνῃ τὸν παρακαλεῖ νὰ συγγευθῇ. Μετὰ τὸ γεῦμα τὸν ἐρωτᾷ περὶ τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθε.

Ἰδού, τῷ ἀπαντᾷ ὁ βοηθός. Ἐχετε θυγατέρα διὰ γάμον;

— Μάλιστα.

— Τῇ δίδετε ἑκατὸν χιλιάδας προίκα;

— Ναί.